

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Éjszaka

Én itt. Te ott.
Alattunk föld,
felettünk
egyazon
csillagok.
Felkiáltójel
a templomtorony.
Megkarcolt
égbolton több
vérző seb,
csak itt-ott
foltozzák
az alkonyon
túlmutató
éjszakai
felhőcafatok.
Távoli hegyek
őríznek
hátrahagyott
lábnyomokat,
repedéseibe
opálfény várja
a bebábozódott
reggelt.

Haiku

reggeli napfény
csorog a házak falán
tavaszmámorban

Kora-reggel

Szeretem a reggeleket,
amikor éjszakai álmukból
nyújtózkodnak
harmatcseppes fűszálak,
a horizonton felbukkanó
napsugarak sejtelmesen
suttogó fák ölébe ülnek,
s azok úgy dajkálják
a fénynyalábokat, mint
szerető anya a gyermekét.

Szeretem a reggeleket.

Olyankor nyitják szemüket
a házak, s a még üres
utcákon érezni lehet
a várakozást.
Várakozást egy új nap
apró kis csodáira, melyek
még ott szunnyadnak
az ózondús levegőben.
Ilyen egy éppen kibomló
virágszirom, madarak röpte
azúrkék égen, langyos eső illata,
egy felragyogó szivárvány,
de akár egy kedves mosoly
egy szembejövő ember arcán.

Szeretem a reggeleket...

mikor magamban bandukolok
üres utcákon, s az élet minden
apró rezdülését magamba fogadom.
Ilyenkor érzem Isten jelenlétét.